

Reflektion och ansvar

MORGONEN BÖRJAR INTE SÅ BRA. Tre patientfall där vi nog inte svarat upp mot medborgarnas och övriga sjukvårdens önskemål aktualiseras redan innan morgonmötet.

Det första gällde en Lex Maria där vi eventuellt hade lediga enheter men inte hann till patienten med högt luftvägshinder i tid, den andra fick jag av nyhetsbyrån Siren som vittjar Socialstyrelsens postlåda dagligen. Den handlade om felaktigt bedömning och rådgivning, där en larmoperatör uppmanat en pappa till en flicka med allergisk reaktion att han skulle ta henne i egen bil till sjukhuset, för det gick snabbast. Tyvärr blev hon medvetslös under bilfärden.

Det tredje fallet ringde chefläkaren från primärvården mig om och i bara farten fick jag en skopa av tråkiga erfarenheter om ambulansens uppträdande och samarbetsvilja när man kommer till

vårdcentralerna. Och dessutom fick jag veta att vi ofta överprövar primärvårdens beslut.

JA DET ÄR BARA ATT HÄMTA ANDAN, ingen tid till reflektion direkt. Morgonmötet blir snabbt överstökat. Det regntunga och mörka oktobervädret hänger vid fönstret. Jag slår på datorn och medan den loggar in kopplar växeln litet tveksamt in ett samtal från en medborgare. Hon har funderat länge på hur vi gör när det finns låsta bommar inom bostadsområdena. Just i hennes område finns flera äldre och sjuka. Själv är hon också litet krasslig.

Jag försöker vara vänlig och förklarar att det är ett ständigt problem. Vad gör vi när det inte finns något hänslås att klippa och när det inbyggda låset i bommen har frusit? Kör vi över bommen med våra bilar? Nej, inte det, men hur lång tid tar det innan räddningstjänsten kommer då? Jaså ni kommer till fots vid brådska, det var ju bra – men får det vara så här? Vem bär ansvaret om det inte fungerar? Samtalet förs i hamn och medborgaren är nöjd och tackar för att jag tagit mig tid.

JA, VEM HAR EGENTLIGEN ANSVARET? Hade hon inte alldeles rätt att det alltid är någon som skall få skulden eller ta ansvaret. Kan saker inte få vara oreglerade och dysfunktionella? Nej, i dagens samhälle är det inte så. Finns det luckor ska dessa täppas till. Den ambitionen ligger i välfärdssamhällets innersta kärna.

MIN UPPGIFT SOM CHEF är att hjälpa till med detta. Men vad som skall göras har ofta med hur aktivt media speglar olika problem och händelser.

Funderade på en TED-föreläsning jag nyligen lyssnat på om bilismen. Hur bil-lobbyisterna arbetat med rädsla som redskap och hur man fått samhället att fokusera på hur farligt det är att röka eller att cykla utan hjälm. Enligt föreläsaren borde bilarna vara märkta med samma text som cigarettpaketen eftersom risken att dö i trafiken är högre än att dö på grund av rökning eller att cykla utan hjälm. Så på bildörrena borde det stå: Varning – bilkörning dödar!

Sen är det dags för möte med polisen. Vi träffas återkommande på chefsnivå och diskuterar ledningsfrågor. Idag är temat hur vi arbetar med värdegrund och attityder. Bägge organisationerna har stora likheter och vi brukar kunna hjälpa varandra med nya infallsvinklarna. Jag känner mig styrkt.

SÅ SKA JAG VARA LEDIG några timmar för en begravning i min hemby en mil utanför Lund. En äldre vän som drivit en bilverkstad där jag har min gamla sportbil har gått bort. Begravningen äger rum i den vackra 1100-talskyrkan. Dimman ligger tät kring samhället.

Efter ett sista farväl skiljs man på kyrkogården och jag går över till min gamla skola som ligger precis intill i backen. Jag går in i centralkapprummet. Allt är sig likt, samma liv och støj. Jag står stilla en stund – det är naturligtvis känslösamt. Sen åker jag tillbaka till jobbet.

EFTER ETT REGIONALT TRIAGEMÖTE är det sen fredag eftermiddag. Försöker ringa några kolleger på sjukhuset men inser att man börjat helgen. På väg ut genom dörrarna vid halv sextiden ringer en av de högre landstingspolitikerna kring en fråga om SMS-livräddning. Känns bra att avsluta veckan med ett så angeläget ämne och hur man skall göra kring detta i framtiden.

Känns bra med människor som tar ansvar – har mött flera av dem idag. Men för att ta ansvar måste man veta vem man är, var man kom ifrån och vart man är på väg! Det kan man inte arbeta sig till – det måste man reflektera över!

Möjligheterna till reflektion är dock inte alltid så frekventa. På alla nivåer är det troligen reflektion en av de viktigaste uppgifter som en chef och ledare kan stimulera till – för ansvarstagande i framtiden!

Poul Christian Kongstad

Poul C Kongstad,
Ordförande Flisa

